

mg.yoe.com

SAMPLE BOOK

ମାଗା

ମାଗା

mg.yoe.com

രഠഭ
മു(എ)നോൻ

ISBN 978-99971-44-59-1

mgyoe.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် -
 - ဒုတိယအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်။
 - တတိယအကြိမ် - ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံးနှင့် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
 - အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - ဖေသစ်တည်
 - တန်ဖိုး - ၃၅၀၀ ကျပ်

ନାଟ୍ୟ

ଡଃ. ବିନୟ

(၁)

မိန်းမတို့သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော သဘော ရှိကြကုန်၏။ မိန်းမတို့သည် လျှပ်ပေါ်
 လော်လည်ခြင်း၌ မရောင့်ရဲနိုင်ကုန်၊ မိန်းမတို့သည် သစ္စာတည်ကြည်ခြင်း မရှိ၊ မိန်းမ
 တို့သည် ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်တွင် ဖောက်ပြားတတ်ကြ၏။ အစရှိသည်ဖြင့် ဇာတ်နိပါတ်
 ရာဇဝင်များတွင် မိန်းမတို့၏ မကောင်းသော အခြင်းအရာတို့ကိုသာလျှင် ပိုမို
 များပြားစွာ ဖော်ပြထားလျက် စိတ်မခိုင်သော ယောက်ျားများအား မိန်းမတို့ကို
 ရှောင်ရှားရန် ကောင်းစွာ သတိပေးထားလျက် ရှိကြပေသည်။

ထိုသို့ သတိပေးသော ပညာရှိတို့၏ စကားကို လုံးဝ မနာယူ၊ ဂရုမထား
 ခဲ့မိသည့်အတွက် ဖေတင်မှာ ဣတ္ထိယထောင်ချောက်တွင် နှစ်ကြိမ်မြောက် လည်ပင်း
 အညစ်ခံခဲ့ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျောချသည့် အခါကျမှ ဓားပြမှန်း သိရှိရကာ
 ‘ဣတ္ထိယာ မိန်းမတို့သည်၊ နဒီ-မြစ်ကဲ့သို့ ဝင်္ကံပါ ကောက်ကွေ့လှ၏ တကား’ ဟု
 အကြိမ်ကြိမ် ဥဒါန်းကျူးရင့်မိပြီးလျှင် မိန်းမတည်းဟူသော သတ္တဝါ တစ်မျိုး၏
 နှိပ်စက်ခြင်းသာ မကဘဲ နဖူးစာ တည်းဟူသော စုတ်ပဲ့နံ့ချာသည့် ကံကြမ္မာပါ
 စစ်ကူ၍ တိုက်ခိုက်နေသည့် ဒဏ်ကို ကြာရှည်စွာ ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီဟု နှလုံး
 ပြုလျက် ထိုဘေးအန္တရာယ်တို့မှ ကင်းလွတ်ရာ ကင်းလွတ်ကြောင်းအတွက် မိုကေ
 တစ်လုံး အဆုံးမခံနိုင်သေးသည့် အားလျော်စွာ လူသူကင်းဝေးရာ အရပ်ဒေသ

အဖြစ်ဖြင့် ကျိက္ခမိမြို့မှ များစွာ မကွာဝေးလှသော ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ရွာကလေး တစ်ခုအနီးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း လာရောက်နေထိုင်ကာ မိမိသည် မိန်းမ မုန်းတီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကြေညာ သတင်းလွှင့်ထားလေ၏။

ဖေတင် နေထိုင်သည့် အိမ်ကလေးမှာ ဥယျာဉ်ခြံမြေနှင့်တကွ သပ်သပ် ရပ်ရပ် သီးသီးခြားခြား ဆောက်လုပ်ထားရာ အနီးအနားတွင် လူနေအိမ်ခြေ ကင်းရှင်းလျက် လက်ဝဲ၊ လက်ယာ နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ရှည်လျား ကျယ်ပြန့်သော သဲငွေ့သောင်ယံကြီးများသာ ရှိလေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်လိုက်ပါမူကား မည်သည့်နေရာတွင် ဆုံးသည်ဟူ၍ မသိရသော ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကိုသာ တွေ့ရပြီးလျှင် ရံဖန်ရံခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ သွားလာသော ကတ္တူလှေကြီးများနှင့် အဝေးမှ သင်္ဘောမီးခိုးကိုသာလျှင် မြင်ရ၍ ဒီရေကျသွားသည့် အချိန် အခါ၌မူ ရေသူမကျောက်ဆောင်ခေါ် သောင်ခုံနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် သောင်ကမူ ကလေး ကို မြင်ရပေ၏။

ထိုကျောက်ဆောင်ကလေးမှာ အပေါ်ကိုယ်တစ်ပိုင်းသည် အဝတ်အစား မပါဘဲ ဆံပင်ဖားလျား ချထားသော မိန်းမ၏ ကိုယ်ဖြစ်၍ အောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းမှာ ငါးနှင့်တူသော ရေသူတို့ ကျက်စားပျော်ပါးရာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ထိုအနီးအပါး တစ်ဝိုက်တွင် လူအများ ပြောဆိုနေကြသော ထင်ရှားသည့် ကျောက်ဆောင် ကလေးပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ ကိုယ်တိုင် မြင်ရသည် ဟူ၍ ပြောနိုင် သူ မရှိ ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ လူသူကင်းဝေးသည့် နေရာတွင် ဖေတင်သည် မိမိ၏ ခံစားခဲ့ရ သော အချစ်၏ ဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်တို့ကို မေ့ပျောက်အောင် လာရောက်ကုစား၍ နေကာ စာအုပ်များနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းလျက် နံနက်ပိုင်း၊ ညနေပိုင်းတို့တွင် လမ်း လျှောက်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ကျန်းမာမှုကို ပြုစုအားပေးလေ့ ရှိသည်။

ထိုသို့လျှင် မိန်းမကို အမုန်းကြီး မုန်း၍ စာအုပ်ကိုသာ အဖော်ပြုပြီး နေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှေ့၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ စာဖတ်နေရာက ရေသူမကျောက်ဆောင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်မိပြီးလျှင် ဒေါသထွက်သော အမူအရာဖြင့် စာအုပ်ကို ကိုင်ပေါက် လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ “မိန်းမ... မိန်းမ... ဒီနေရာ ထိအောင် လိုက်ပြီး လာတုန်းပဲလား” ဟု ပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက် မိလေ၏။

ထို့နောက်မှ ဖေတင်သည် စာအုပ်ကို ကောက်ယူကာ ပြန်လည် ဆက်လက်၍ ဖတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဖေတင်မှာ စာထဲတွင် စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။ ရေသူမကျောက်ဆောင် အနီးအနားတွင် မိမိ မြင်လိုက်ရသည့် မိန်းမသဏ္ဍာန်ကို သာလျှင် အာရုံစိုက်မိ၍ နေလေရာ စာအုပ်ကို ချထားလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ဝင်း တံခါးအထိ လျှောက်သွားတာ တံခါးတန်းပေါ်လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဆန့်ထောက်၍ အောက်တန်းကို ခြေနှင့် ကန်ထားရင်း ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ကြည့်ရာတွင် ထိုအရပ်၌ နေထိုင်သူတို့ ပြောဆိုကြသည့် စကားကို သတိရမိသဖြင့် မိမိ မြင်ရသည့် အရာမှာ ထိုသူတို့ ပြောဆိုကြသည့် ရေသူမဆိုသည့်အရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရေသူမဆိုလျှင် အမပင်ဖြစ်စေကာမူ လူသားစစ်စစ် ထက်ကား တော်သေး၏။ မိမိအား မည်သို့မှ နှိပ်စက်ရန် တတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆကာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းက မိမိ မြင်နေရသော သဏ္ဍာန်မှာ ပြေးလွှားကူးခတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ထိုလှုပ်ရှားခြင်းမှာ လူတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်း သတ္တဝါ၏ လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး မဟုတ်နိုင်။ လူပကတိ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားခြင်းမျိုးသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု သဘောပေါက်လာသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ ပြေးကာ မှန်ဘီလူးကို ယူ၍ လာပြီး သေချာစွာ ကြည့်ပြန်လေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်မိသည့်အခါမှ အကယ်ပင် လူမိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သေချာ၍ သွားလေ၏။ အသက်အရွယ်နှင့်တကွ အလုံးအထည်၊ အချိတ်အဆက်တို့မှာလည်း သာမန် စိတ်ခိုင်မာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညွှတ်တိမ်း ဖောက်ပြန်စေနိုင်သော သတ္တိရှိသည်ကို သိရလေ၏။

သို့အားဖြင့် ဖေတင်မှာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားကာ ရုတ်တရက် ပြေးပေါက်ကို ရှာရန် လိုသကဲ့သို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရှုမိလျက် အကြံရခက်၍ နေလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒီရေလှိုင်းများ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လျက် ရှိကာ ကျောက်ဆောင်ကို လွှမ်းမိုးမည် ပြုလုပ်နေကြသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ထိုမိန်းမပျိုသည် ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ကာ ဤမျှ ကွာဝေးစွာ ကူးခပ်၍ မလာနိုင်၊ ကူးလည်း မကူးတတ်သည့် သဘောဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် ကယ်ဆယ်သူ ပေါ်လာလို ပေါ်လာငြားဖြင့် ပြာပြာသလဲ ကြည့်ရှုရှာဖွေ

mgjye.com

လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုရာတွင် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်တွင် တစ်ယောက်တလေ လျှောက်လာသူ မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ဖေတင်၏ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ကြည့်၍ လူရိပ်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရစွာ လက်ပြ၍ ခေါ်လေ၏။

“သွား... သွား၊ ခေါ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြစ်တာ သေပစေ၊ မင်းတို့ မိန်းမတွေ ဒီကျောက်ဆောင်မှာ တစ်နေ့တစ်ယောက် လာပြီး သေကြရင် သာပြီး ကောင်းသေးတယ်”

ဟုဖေတင်သည် မိမိသာလျှင် ကြားနိုင်သည့် လေသံဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုသို့ ပြောလိုက်မိသော်လည်း မိမိရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် အသက် တကယ်ပင် သေဆုံးသွားမည်ကိုလည်း မကြည့်လို၊ မသိလိုဘဲ ရှိပေ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သွားရောက် ကယ်ဆယ်ခြင်း မပြုလိုချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဆယ်မိနစ် ခန့် အတောအတွင်း၌ ထိုမိန်းမပျိုမှာ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်။ ထိုအချိန်အတွင်း အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပေါ်လာတန် ကောင်းရဲ့ဟု နှလုံးပိုက်ကာ မိမိစာအုပ်နှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင် ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဖေတင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်အနီးသို့ အရောက်တွင် တစ်ချက် ပြန်၍ လှည့်ကြည့်ရာ မိမိအား လက်ယပ်ပြ၍ နေသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေနေပြီးမှ ဟင်းချကာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကုလား ထိုင်တွင် ထိုင်ကာ စာအုပ်ကို ကောက်ယူဖတ်ရှုပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် စာဖတ်ရ သည်မှာ စောစောကကဲ့သို့ အရသာ မတွေ့၊ အာရုံစိုက်၍ မရ။ စာတစ်မျက်နှာ တည်းကိုပင် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုနေမိတော့၏။

ရာသီဥတုမှာ မလှုပ်ချင် မရှားချင်အောင် ပူပြင်းသည့် အချိန်အခါ ဖြစ် လေရာ ဖေတင်မှာ စာထဲတွင် စိတ်မဝင်စားသည့် အလျောက် အိပ်ချင်ငိုက်မျဉ်း၍ လာရာက စိမ်းလဲ့သော လှိုင်းတံပိုးများကို ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ဖြာလွင့် သွားအောင် တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည့် ပင်လယ်လေ၏ ယပ်ခတ် ချော့သိပ်ပေးခြင်း ဖြင့် တမှေးမှေး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ပင်လယ်လေသည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရ၍လာကာ ညိုမှိုင်းသော တိမ်သားများကို သယ်ဆောင်၍ လာလေတော့၏။ စင်ရော်ငှက်ကလေးများမှာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ပျံသန်း ပျော်မြူး ဟစ်အော်၍ လာကြလေ၏။ ရာသီဥတုမှာ ပူ၍နေရာက ချက်ချင်းပင် အေးမြ၍ လာကာ လေသည်လည်း

တဖြည်းဖြည်းပြင်းထန်လာပြီး ပွင့်နေသော အိမ်ရှေ့ဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်တံခါး တစ်ချပ်ကို ဂျိုင်းခနဲ မြည်သော အသံဖြင့် ပိတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ဖေတင်သည် အိပ်ပျော်သွားရာက တံခါးပိတ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်နိုးကာ ရာသီဥတု မှန်မှိုင်း ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် နေ့လား၊ ညလားဟု မျက်စိကို ပွတ်သပ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရာတွင် ရေသူမကျောက်ဆောင်ဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ မိန်းမပျိုကို မြင်ရပြန်မှ မိမိ ခေတ္တ အိပ်ပျော်သွားသည်ကို သတိရလေ၏။

ကျောက်ဆောင်မှာ အထက်ပိုင်းသာ ပေါ်နေတော့လျက် ထိုအပေါ်တွင် မိန်းမပျိုသည် ရပ်၍ နေပြီး မကူးတတ် ကူးတတ်နှင့်ပင် ကူးခပ်ရလျှင် အသက် ချမ်းသာခွင့် ရပေမည်လားဟု ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုမိန်းမပျို ၏ အားငယ်ကြောက်ရွံ့စွာ ခေါ်၍ နေသံကိုလည်း သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ ဖေတင်မှာ ထိုမိန်းမပျို၏ အသက်ကို မသေစေလိုသော်လည်း မိမိကဲ့သို့ မိန်းမမုန်းသူ တစ်ယောက်က ကယ်ဆယ်ရမည့် အလုပ် မဟုတ်သကဲ့သို့ အောက်မေ့မိကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။

အခြားကယ်ဆယ်မည့်သူကို ကြည့်၍ကား မမြင်ရချေ။ သို့ဖြစ်သည့် အလျောက် ဖေတင်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးသွားပြီး မကြာမီ ရေကူးအဝတ်အစားနှင့် ပြန်၍ ထွက်လာကာ ဝင်းတံခါးကို ခြေနှင့် ကန်ဖွင့်ပြီး ကမ်းစပ်သို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက် ပြေးသွားလေတော့၏။

“မြန်မြန်လာပါရှင်၊ နှေးနေရင် ရေနစ်သေရပါလိမ့်မယ်” ဟု သနား စဖွယ် အသံကလေးသည် ဖေတင်၏ နားထဲသို့ ပြေးဝင်၍ လာလေ၏။

“သေသွားရင်လည်း အပင်ပန်း သက်သာတာပဲ၊ ကျုပ် သံလွင်မြစ်မှာ ရေကူးနေတဲ့ ချန်ပီယံ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဖေတင်သည် ရက်ရက်စက်စက် အော်၍ ပြောရင်း ရေထဲသို့ ဆင်းသွား ကာ အနည်းငယ် ရေနက်ရာသို့ ရောက်မှ ကူးခတ်၍ သွားလေ၏။ ဒီရေမှာ အရှိန် အတော်ပင် ကြီးလေရာ ဖေတင်မှာ ကျောက်ဆောင်သို့ ရောက်အောင် ခက်ခဲစွာ ကူးခပ်ရလေ၏။

ထိုသို့ ကူးခပ်၍ ရောက်သွားသောအခါ မိန်းမပျို၏ မလုံ့တလုံ့ ရှိသော အဝတ်အစားမှာ ရေထိထားသဖြင့် အသားနှင့် ထိကပ်၍ နေသည်ကို မြင်လေရာ

mgysa.com

ဖေတင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလေ တော့၏။

“အနားရောက်မှ ဘယ်နှယ် ထိုင်နေတာလဲရှင်၊ ကျွန်မကို မမြင်ဘူးလား”

“မြင်လို့ ထိုင်နေတာပေါ့၊ ကျုပ် မကြည့်ရဲဘူး”

“အို... ရှင်... ကျွန်မကမှ မရှက်နိုင်ဘဲ၊ ရှင်က...”

“အမိ မရှက်နိုင်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ကို မနိုင်လို့”

မိန်းမပျိုသည် ဖေတင်၏ စကားကို ကြားရ၍ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသွားပြီး

မှ-

“ရှင် ဘယ်လိုလူစားလဲရှင်၊ ပြောတာကလည်း”

“အမိ ခေါ်နေတာ ကျုပ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာ ရှိလို့ ခေါ်တာလား၊

ဒီလိုဆိုရင်လည်း အိမ်ကို လာပြီး မေးပါ၊ ကျုပ် ပြန်ပြီး ကူးသွားတော့မယ်”

မိန်းမပျိုသည် စိုးရိမ်စွာဖြင့်-

“ဒီမှာ... နေပါဦးရှင်”

ဟု တားလိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကို လူပျိုလား၊ လူအိုလား မေးချင်သေးလို့လား၊ မဖြေ

တတ်ဘူး”

“လူတစ်ဖက်သားကိုလည်း ညာညာတာတာ ပြောဦးရှင်”

“နှစ်ထပ်ဆလံ သပါရစေ၊ ဒီလို ညာတာမှုနဲ့ ကျုပ်ခံရတာ နှစ်ခါ ရှိပြီ”

မိန်းမပျိုသည် အပြော ခက်ခဲသူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့နေရပြီဟု စိတ်

အိုက်စွာဖြင့် ဖေတင်အား စိုက်၍ ကြည့်နေပြီးမှ-

“ရှင်ဟာ စိတ်ထား သဘောထား မြင့်မြတ်ပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ လူ

တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မိတယ်”

ဟု ဆိုရာ ဖေတင်က -

“ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချော အလိမ္မာအိမ်ပါ အမေနဲ့ တည့်လိမ့်မယ်လို့ကော မထင်

မိဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမပျိုမှာ ဆက်လက်၍ စကားမပြောတတ်သကဲ့သို့

ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက်မှ -

“ရှင် ဒီလိုပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် ကြည့်မနေဘူး၊ မျက်နှာလွဲနေတယ် ဆိုတာ ဘုရား သိတယ်”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ ဘယ့်နှယ် လုပ်ရပါမလဲ”

“ကျုပ်နဲ့တော့ဖြင့် ဘယ်လိုမှ မလုပ်ချင်ပါနဲ့၊ ဒါတစ်ခုတော့ တောင်းပန် ပါရစေ၊ ကျုပ် တာဝန်ရှိသလောက် ခင်ဗျားကို ကမ်းပေါ် ရောက်အောင်အထိ ပို့ဖို့က လွဲပြီး နာမည်ပျက် မခံနိုင်ဘူး”

“ဟိုက်... ခက်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေ ကမ်းပေါ်မှာ မရှိတော့ ဘူး၊ ရေထဲ ပါကုန်ပြီ၊ ကုန်းပေါ် ရောက်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ရပါမလဲ”

“ဒီကိစ္စ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကုန်းပေါ် ရောက်ရင် ကျုပ်တာဝန် ဆုံးတာ ပဲ၊ လိုက်မယ်ဆိုရင် မြန်မြန်လိုက်ခဲ့၊ ဒီမှာပဲ နေချင်သပ ဆိုရင်လည်း ကျုပ် လှည့်ပြန်ရုံ ရှိတော့တာပဲ”

“ဒီလိုတော့လည်း မနေရစ်ဘူး၊ ဒီအဝတ်အစားနဲ့ပဲ လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ကဲ.. ဒါဖြင့် ဆင်းခဲ့ပေတော့”

မိန်းမပျိုသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ လာရာ ရေသည် ဒူးမှ ပေါင်း၊ ပေါင်းမှ ခါး၊ ခါးမှ ရင်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ရေထဲ သို့ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ကျ၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်နေသည့်အခါမှ ဖေတင် သည် ရေထဲသို့ မြုပ်မသွားရအောင် လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ရာ မိန်းမပျိုသည် ကြောက် အား လန့်အားနှင့် ဖေတင်၏ လည်ပင်းကို အတင်းဖမ်း၍ ဖက်လိုက်လေ၏။

ဖေတင်သည် မိမိ၏ လည်ပင်းတွင် ပွေ့ဖက်ထားသော မိန်းမပျို၏ လက်များကို လျင်မြန်စွာ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီးလျှင်-

“ဒါမျိုး မရဘူး၊ တစ်ဆိတ် သည်းခံပါ၊ ကုန်းပိုင်းပြီး ခေါ်မှ ကမ်းပေါ် လိုက်မယ် ဆိုတာမျိုး လုပ်နေရင် မခေါ်နိုင်ဘူး”

ဟု ဆိုပြီးနောက်မှ-

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေကူးလိုက်ခဲ့ပါ၊ မကူးတတ်လို့ နစ်သွားရင် ကျုပ် ဘေးက တွဲပြီး ကူညီပေးမယ်”

ဟုဆိုလိုက်လေ၏။ မိန်းမပျိုမှာ ဖေတင်အား လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှနှင့် ကူးခပ်၍ လာခဲ့လေတော့ရာ ကျောက်ဆောင်နှင့် ကမ်းနှင့် တစ်ဝက်သို့

ရောက်သောအခါတွင် မကူးနိုင်တော့ဘဲ ရှိသည့်အတွက် ဖေတင်က ဖေးမတွဲယူ
၍ ခေါ်ခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖေတင်သည် ခြေထောက်သည့် နေရာအထိသာ တွဲ၍
လာခဲ့ရာ ကမ်းနှင့် နီးလာသောအခါ မိန်းမပျိုမှာ ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် ရေထဲ
တွင် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်၍ လာခဲ့ရရှာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါသကြီးမား ပြင်းထန်လှသော မိုးသားတို့သည် အလိပ်
လိပ် တက်၍ လာလေ၏။ လေသည်လည်း ပိုမို ပြင်းထန်လာလျက် သောင်စပ်မှ
သဲများဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို ကျုံး၍ ပက်သကဲ့သို့ ရှိလေတော့သည်။

မိန်းမပျိုသည် ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ခြေကုန်လက်ပန်း
ဖြစ်လျက် ကမ်းစပ်တွင် ရှေ့သို့ ထိုးစိုက်၍ ခြေဆင်းလျက် လဲကာ -

“ခက်တော့တာပဲ၊ မိုးကလည်း ရွာလာပြီ၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်ရပါ့မလဲ
မသိဘူး”

ဟု ညည်းညူမိရှာလေ၏။ မိန်းမပျို၏ အမူအရာနှင့်တကွ ပြောဆို
သည့် အသံမှာ တကယ်ပင် ကူညီအားကိုးရာ မဲ့နေသည်ကို ပြသလျက် ရှိလေ၏။
သို့ရာတွင် ဖေတင်သည် မိမိ၏စိတ်ကို ပို၍ တင်းမာခိုင်မြဲစေရန် အားပြုထားလိုက်
လေ၏။ ဖေတင်မှာ ထိုကဲ့သို့သော အမူအရာတို့ကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ တွေ့ကြုံ
ရပြီး ဖြစ်လေရာ မိန်းမဆိုလျှင် တစ်စားတည်းပင် ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးပြုထားလေ
တော့၏။

“ဘယ်က လာသလဲ၊ လာတဲ့ဆီ ပြန်ပေါ့၊ ကျုပ် ဝတ္တရားတော့ ကုန်ပြီ”

“ကျွန်မ လာတဲ့ နေရာနဲ့ဆိုရင် ခြောက်မိုင်လောက် ဝေးတယ်၊ မိုးရွာ
ကြီးမှာ အခုလို အဝတ်အစားနဲ့ ပြန်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ထိုင်နေဦး၊ မိုးတိတ်တော့ ပြန်တာပေါ့”

“မိုးတိတ်သွားရင်လည်းပဲ အခုလိုနဲ့တော့ မပြန်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ အဝတ်
အစား ရတဲ့အထိ တစ်နေရာရာမှာ ခိုကပ်နေရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောရင်း မိန်းမပျိုသည် ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ-

“ဒီအိမ်ဟာ ရှင်နေတဲ့ အိမ်ပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် အိမ်ပိုင် မဟုတ်ဘူး၊ ခဏ လာပြီးနေတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ရှင် နေတာပဲ ဆိုရင်...”

“ဟိုး... ဟိုး... ဒီစကား ဒီတင်ပဲ ရပ်ပါ။ ကျုပ် ဒီအိမ်ထဲကို မဆိုနဲ့၊ အိမ် ပေါက်ဝကိုတောင် ဘယ်မိန်းမမှ လာပြီးမရပ်စေရဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသားပါ”

မိန်းမပျိုသည် ဖေတင်၏ မျက်နှာကို တွေ့ဝေ၍ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မိမိသည် ယခုအတိုင်း ပြောဆိုနေ၍ ပြီးနိုင်တော့မည် မဟုတ်၊ အရွဲ့တိုက်ပြီး တစ်စုံ တစ်ရာကို ဇွတ်လုပ်မှသာ ဖြစ်တော့မည် ဟူသော အကြံဖြင့် မျက်နှာထား ရုတ် တရက် ပြောင်းလဲလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် သာပြီး နေရာကျတာပေါ့၊ ရှင့်မှာ မိန်းမ မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မ လိုက်လာတာကို ကန့်ကွက်မယ့်လူ မရှိဘူးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က မိန်းမကို အင်မတန် မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ရှင် မိန်းမ မုန်းတယ် ဆိုတာ သိရတာ ကျွန်မအတွက် စိတ်ချရတာပေါ့၊ ချစ်တတ်တယ်လို့သာ ဆိုရင် ကျွန်မ လိုက်ဖို့၊ မလိုက်ဖို့ကို စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကလည်း မိန်းမ၊ ပြီးတော့လည်း အပျို၊ ကျုပ် ကလည်း လူပျို၊ တစ်အိမ်တည်း နေလို့ မတော်ဘူး”

“ယောက်ျားပျိုနေတဲ့ အိမ်ထဲ မိန်းမပျို လာပြီး နေတယ် ဆိုတာ ခြင်္သေ့ လှောင်အိမ်ထဲ ဝင်ရတာနဲ့ အတူတူဖြစ်ပေမယ့် ရှင်ဟာ သက်သတ်လွတ် စားတဲ့ ခြင်္သေ့အစားမျိုး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်မအဖို့ အရေးမကြီးဘူး”

“ကျုပ်ပြောတာ ကျုပ် နာမည်ပျက် မခံနိုင်တာကို ပြောနေတာ”

“ဒါတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ပဲ သိကြတာပဲ၊ ဒီနေရာကိုလည်း ဘယ်သူမှ လာကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားလူ မြင်မသွားရင် ပြီးတာပဲ”

ဖေတင်သည် တွေ့ဝေ၍ နေလေ၏။ မိုးမှာလည်း သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်း၍ နေလေတော့ရာ မိမိ၏ အခက်အခဲကို ပြေလည်စေနိုင်သည့် အခြား နည်းလမ်း မရှိတော့သည်ကို သိရှိရလေတော့၏။

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ မိုးတိတ်တဲ့အထိသာ လက်ခံ နိုင်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖေတင်သည် ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ဖေတင်၏ နောက်မှ လိုက်လာရင်း ဖေတင်အား လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“နေပါဦးရှင့်၊ ကျွန်မကို ပွေ့ပြီး ခေါ်ပါ”

ဖေတင်သည် ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် -

“မင်းကို ပွေ့ပြီး ခေါ်ရအောင် မင်းကိုယ်မင်း ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် မင်းသမီး မှတ်နေလား၊ ဒါ တကယ်ဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ့်ခြေနဲ့ကိုယ် လိုက်ခဲ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဖေတင်သည် ဒေါနှင့်မောနှင့် ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားကာ တံခါးကို ခြေနှင့် ကန်ဖွင့်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ရှိ မိုးရေခွံနေသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ခေါက်သိမ်း၍ အိမ်ထဲသို့ ဆွဲဝင်သွား လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ခြေကို အနိုင်နိုင် သယ်ယူလျက် ဖေတင်၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာပြီးလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဤတွင် မည်သည့် မိန်းမမျှ မဝင်ရဟု တားမြစ်ထားသော အိမ်ကြီးမှာ ရှေးဦးစွာ စည်းပေါက်၍ သွားလေ တော့သတည်း။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုသည် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိကာ မိမိ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှ ယိုစီး၍ ကျလျက်ရှိသော ရေကြောင့် တစ်အိမ်လုံး မရွံစေ ရန် တစ်နေရာတွင် မလှုပ်မရှား ရပ်တန့်နေပြီးလျှင်-

“ကျွန်မ အေးလို့ သေရတော့မယ်၊ ကျွန်မကို အဝတ်လဲစရာ တစ်ခုခု ရှိရင် ပေးပါ”

ဟု တောင်းလေ၏။

“ပေးစရာ မရှိဘူး၊ ဒါ လူပျိုနေတဲ့ အိမ်၊ ကုမ္မာရီ အထည်ဆိုင် မဟုတ်ဘူး”

“ထွေးလို့ ပတ်လို့ ရနိုင်ရုံ အဝတ်တစ်ခုခု ရရင် တော်ပါပြီရှင်”

“ကျုပ်ဝတ်တဲ့ အဝတ်တွေပဲ ရှိတယ်၊ ဒါတွေ ပေးလိုက်မှဖြင့် သနကုန် လိမ့်မယ်၊ ကျုပ် ပြန်ပြီး ဝတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲ က မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ အဲဒါကိုပဲ ကိုယ်မှာ ပတ်ထား”

“မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လုံပျံ့မလားရှင့်”

ဖေတင်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားနေပြီးမှ-

“တစ်ပိုင်းတော့ လုံမှာပဲ၊ အောက်ပိုင်းနဲ့ အပေါ်ပိုင်း လုံစေချင်တဲ့ အပိုင်း ကို ပတ်ထားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်တော့ ထွက်မလာနဲ့၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာပဲ နေ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်ရတော့မှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

မိန်းမပျိုသည် တုန်သည်ထက် တုန်လာကာ-

“ရှင် ကျွန်မကို အဝတ်တစ်ခုခု ပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ရှင် နောက်ထပ် မဝတ်တော့ဘူးလို့ ထားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ထည်ကို ပေးပါ”

ဟု တောင်းလေ၏။

“ရှုပ်အင်္ကျီ ရရင် တော်ပြီလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားရှင်၊ လုံချည်လည်း ပေးဦးမှပေါ့”

ဖေတင်သည် အတန်ကြာ ခေါင်းကို ကုတ်၍ နေပြီးမှ-

“ကိုင်း... ဒါတွေပဲ ပေးမယ်၊ နောက်ထပ် တောင်းလို့တော့ မရဘူး၊

အဲဒါဝတ်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နေပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် ပိုးဘောင်းဘီအပွ တစ်ထည်ကို ယူလာပြီး ပစ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ... နောက်ဖေး သွားပြီး လဲပေတော့၊ နောက်ပြီး ဘာသံမှလည်း မကြားရစေနဲ့၊ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ဒီအိမ်မှာ မင်း မရှိဘူး ဆိုတဲ့အမှတ်နဲ့ နေရလိမ့် မယ်”

“ကျွန်မလည်း ရှင် မရှိဘူး အမှတ်နဲ့ ဒီအဝတ်အစားမျိုး ဝတ်နေရမှာပဲ”

ဟု ဆိုကာ မိန်းမပျိုသည် ဖေတင် ပစ်ပေးလိုက်သော အဝတ်အစားများ ကို ကောက်ယူကာ နောက်ဖေးသို့ ဝင်၍ သွားလေ၏။

(၂)

ဖေတင်သည် ရေစိုနေသော မိမိ၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ပွတ်တိုက်ပြီးနောက် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိစေရန် ဆွယ်တာ အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ဆေးတံကို သောက်လျက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ထွက်လာပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရင်း လက်ငင်းကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေကို စဉ်းစားကာ လွန်စွာ ခက်ခဲသိမ်မွေ့ လှသော ဤပြဿနာကို အပြတ် မိမိ မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် များစွာ စိတ်ရှုပ် နေမိလေ၏။

အကယ်၍သာလျှင် မိမိသည် မိန်းမကို လုံးဝမုန်းတီးမည် ဟူသော ဝါဒအတိုင်း ရှေ့ရေး၊ နောင်ရေး တွေးတော ငဲ့ညှာခြင်း မရှိ၊ သနားကြင်နာစိတ် မဖက်ဘဲ ရက်စက်စွာ မိန်းမပျိုအား မောင်းနှင်ပစ်နိုင်ခဲ့လျှင် ထိုအရေးအတွက် စိတ်ရှုပ်ရတော့မည် မဟုတ်တော့ဘဲ ဘာမျှပင် မတွေ့ကြုံရ၊ မဖြစ်ပျက်ခဲ့ ရသလို စိတ်အနှောင့်အယှက် ရှိမည် မဟုတ်ဟု တွေးမိလေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ စိတ်သည် ထိုအခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်အောင် မတင်းမာနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့အားဖြင့် မိမိသည် မိမိ စက်ဆုပ်သော ဣတ္ထိယဂိုဏ်းဝင် အပျိုစင်တစ်ဦးကို အိမ်ထဲသို့ အဝင်ခံခဲ့မိရုံ မကဘဲ ပြန်၍ ထွက်အောင် နှင်ထုတ်ရန်ပင် ခက်ခဲနေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ လက်ခံလိုက်ရာတွင် မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် အမျိုးအမည် မသိ၊ မည်သည့်အရပ်ဒေသက လာသည်ကိုပင် မသိရှိဘဲ လက်ခံလိုက်မိရာ မိမိ၏ အမှားသည် လွန်စွာ ကြီးမားသော အမှားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေးမိလေ၏။ အကယ်၍ ထိုမိန်းမပျို၏ အမည်နှင့်တကွ နေရပ်ကို သိစေကာမူ မိမိနှင့်ထုတ်လိုက်၍ သွားရမည်ဆိုလျှင် သူသည် လူသူနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော နေရာသို့ အနည်းဆုံး ခြောက်မိုင်ခန့် သွားမှ ရောက်ရှိနိုင်မည့်အပြင် ယခုအချိန် သွားရမည်ဆိုသော် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော မိုးထဲ လေထဲ၌ သွားရမည်ကို စဉ်းစားမိလေ၏။ ဤသို့သော ခရီးမျိုးကိုမူ မိမိလည်း မသွားလို၊ ထိုမိန်းမပျိုလည်း သွားလိုမည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်ရကား မည်သည့်နည်းနှင့် ထိုမိန်းမပျိုအား မိမိ၏ အိမ်တွင်းမှ ရှင်းလင်းသွားစေရန် ပြုလုပ်နိုင်ပါမည်နည်းဟု အတွေးရ အကြံရ ခက်လျက် ရှိလေတော့၏။

ထိုသို့ တွေးတော စဉ်းစားနေခိုက်တွင် အခန်းတွင်းသို့ ရေနံဆီမီး မွှေးသော အနံ့များ ဝင်ရောက်၍ လာလေ၏။ ဖေတင်သည် ထိုအနံ့ကို ရ၍ အသံကို နားစိုက်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် မီးဖိုချောင်ဆီမှ ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ ရှိရကား ထိုသို့ ငြိမ်သက်စွာ ရှိခြင်းအားဖြင့် ဖေတင်၏ စိတ်ကို ပိုမို၍ လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်စေပြန်လေ၏။ ၎င်း၏ စိတ်တွင် မိန်းမပျိုသည် အေးချမ်းခြင်းကို ကာကွယ်ရန် မီးဖို၍ နေရာက မီးဖိုချောင်ထဲတွင် မိန်းမောမေ့မြောပြီး သေသွားလျှင်လည်း ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု နှလုံးပြုစရာ ရှိပေ၏။ အကယ်၍ မသေသေးပါမူ ၎င်းနှင့် ကိစ္စပြီးပြတ်သွားအောင် ပြုလုပ်မှ တော်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ကာ မီးဖိုချောင် ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဖေတင်သည် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာ ပျက်လျက် 'အို' ဟု အသံထွက်၍ သွားကာ ဆတ်ခနဲ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိလေ၏။ အကြောင်းမူကား မိန်းမပျိုမှာ ဘောင်းဘီကို ဝတ်ရလျှင် ကောင်းမည်လား၊ မဝတ်ဘဲ ထားပြီး မိမိထဘီ ခြောက်သည့်အထိ စောင့်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု ဝေခွဲမရနိုင်သေးဘဲ ရှိပြီး ဖေတင် ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် သာ ရှိနေသေးရာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ကို ကုန်း၍ ရှုပ်အင်္ကျီအောက်စကို ဆွဲ၍ ဒူးကို ဖုံးအုပ်ကာ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေပုံကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ခေတ္တမျှ ကြာခါမှ “ဝင်ခဲ့တော့” ဟု အခန်းတွင်းက ပြောလိုက်သည့် အသံကို ကြားရ၍ ဖေတင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုအား ရှုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီပွနှင့် ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရေစိုနေသော ၎င်း၏ အဝတ်ကို လည်း မီးဖိုတွင် လှန်းထားသည်ကို မြင်ရလေ၏။

“ကျွန်မ ... ဒီလို ဝတ်ထားတော့ စတန့်မင်းသမီးနဲ့ မတူဘူးလား”

“ကျုပ် မင်းရဲ့ အဝတ်အစားကို အကဲခတ်ရအောင် လာတာ မဟုတ်ဘူး”

“နို့... ဘာလုပ်လာတာလဲ၊ ကျွန်မကို ဒီမှာ ရှိလေတယ်လို့ မသိသလို စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့ထားမယ် ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ဇွဲကုန်သွားပြီလား”

“ကျုပ် လာတာ စကားပြောဖို့ လာတာပဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ကြရမယ် ဆိုတာ သိချင်လို့ လာတာ”

“ကျွန်မလည်း ဒီအကြောင်းကို သိချင်နေတာပဲ”

“မင်း ဘယ်အရပ်က လာတာလဲ”

“ကျွန်မ မော်လမြိုင်က လာတာပဲ၊ ကျိုက္ခမိကမ်းခြေမှာ လေညင်းခံ ထွက်လာတာ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနာမည်ကကော”

“ထိပ်တင်ဆွေ တဲ့၊ ရှင် ဘယ်လို ခေါ်ချင်သလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မခေါ်ချင်ဘူး၊ ကျိုက္ခမိကိုပဲ ပြန်စေချင်တာပဲ”

“အခုအတိုင်း ပြန်ရမှာလား”

“အခုတိုင်း မပြန်လို့... တခြားနည်း ရှိသေးသလား”

“တစ်နည်းတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်မ တည်းတဲ့ ဘန်ဂလိုမှာ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေ ရှင် သွားယူပေးရင် ပြန်လို့ ဖြစ်မယ်”

“မင်း ပြောတဲ့နေရာလည်း ကျုပ်မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ ဒါလောက် ရှည်ဝေးတဲ့ ခရီးကိုလည်း ကျုပ် မသွားချင်ဘူး”

“ဒါဖြစ်ရင်လည်း ဒီကိစ္စဟာ အရှင်းသားပဲ”

“ဘယ်လို ရှင်းတာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီမှာပဲ နေဖို့ ရှိတာပေါ့၊ တခြား ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးသလဲ”

“မင်းက မရှိဘူး ထင်ပေမယ့် ကျုပ်မှာ ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်အိမ်မှာ မိန်းမ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းကို နှင်ထုတ်ရလိမ့်မယ်”

ထိပ်တင်ဆွေသည် ဖေတင်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် ပြုံးရွှင်စွာ ရယ်မောကာ -

“ရှင် တကယ်ပဲ နှင်ထုတ်နိုင်တဲ့ သတ္တိ ရှိရဲ့လား”

ဟု မေးလေ၏။

“မင်း မနေနိုင်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ လုပ်ရမှာပေါ့”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို လုပ်မလဲလို့”

ဖေတင်သည် တံခါးပေါင်ကို မှီကာ ဆေးတံကို မီးခိုးတလူလူ ထသည့် တိုင်အောင် ဖွာရှိုက် စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားရာတွင် မိန်းမပျိုသည် တစ်နည်းနည်းနှင့် တွယ်ကပ်နေမည့် အစားထဲက ဖြစ်ကာ ကုတ်နှင့်ကော်၍ ထုတ်စေကာမူ ရမည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်လျှင် အကြမ်းနှင့် မစမိ အနုကစ၍ လုပ်ရန် လိုသည့်အပြင် အစဉ်သဖြင့်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ မနေစေရန် သရေခေတ္တရာ ရာဇဝင်တွင် ဗေဒါရီအား ရသေ့က ရေခပ်ခိုင်းသည့် အလုပ်ကို စဉ်းစားမိလေ၏။ ထိုအလုပ်မှာ မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို စဉ်းစားမိသည့်အလျောက် မီးဖိုချောင်အလုပ် ကို လုပ်ခိုင်းရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိလေ၏။

“မင်းကို ကြည့်ရတာ မင်း တစ်သက်မှာ အသုံးကျတဲ့ အလုပ် ဆိုလို့ ဘာ တစ်ခုမှ လုပ်ခဲ့ရတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ မင်းကို အလုပ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အို... ကျွန်မကလည်း သိပ်လုပ်ချင်နေတာပဲ”

“ဒီမီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဆေးကြောသုတ်သင်ဖို့ လိုနေတဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန် တွေ တွေ့ရဲ့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေကို မင်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ရ လိမ့်မယ်၊ ဒါတွေ ပြီးရင် ကြမ်းကို သေသေချာချာ ရှင်းလင်း သုတ်သင်ထားပါ၊ မင်း ဒါတွေ လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ် အေးအေးလူလူ စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေဦး မယ်”

“ဒီအလုပ်မျိုးလောက်တော့ဖြင့် အတွက် မရှိပါဘူး”

“ကဲ... ဒါဖြင့် လုပ်၊ စကား ပြောမနေနဲ့တော့”

ဟု ဆိုကာ ဖေတင်သည် တံခါးကို ပြန်၍ ပိတ်ထားပေးခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်၍ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း စဉ်းစားခန်း ထုတ်ရပြန်လေ၏။ ဖေတင်၏ နားထဲတွင် မီးဖိုခန်းမှ ရေသံနှင့်တကွ ပန်းကန်ချင်း ထိခိုက်သံ၊ ထပ်သံ တို့ကို ကြားနေရလေ၏။ ထို့နောက် ဖေတင်သည် တံခါးဆီသို့ ထသွားပြီးလျှင်

အပြင်သို့လှမ်းမျှော်၍ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်စ ပြုနေပြီကို တွေ့ရလေ၏။

အချိန်မှာ ခြောက်နာရီခန့်မျှ ရှိနေပြီ ဖြစ်လေရာ မိုးမှာလည်း ကောင်းစွာ မစဲသေးရကား ဖေတင့်အဖို့ ယခု တွေ့ကြုံနေရသော အခက်အခဲထဲမှ ထွက်ပေါက် ကို ရှာ၍ မတွေ့မြင်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထို့ထက် ကြာလျှင် မှောင်သည်ထက်သာ မှောင်၍ သွားတော့မည် ဖြစ်လေရာ ထိပ်တင်ဆွေအဖို့ အဝတ်အစားရရှိစေရန် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် သွားရောက်မည် ဆိုစေကာမူ လမ်းကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် ဘန်ဂလိုသို့ ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ရှိဖို့ အရေးထက် ရေထဲသို့ ရောက်သွားမည့် အရေးမှာ ပို၍ သေချာနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ထိုည၌အဖို့တွင် မိန်းမပျို တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မိမိအိမ်ပေါ်၌ တင်ထားရ တော့မည်မှာ နောက်ထပ် သေချာသော အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေပြန်လေ၏။ အကယ်၍ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလျှင်မူကား တစ်နည်း တစ်လမ်းကြံစည်၍ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသေးရာ ထိုသို့တစ်ဦးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက် လာလိမ့်မည် ဟူ၍ မျှော်လင့်ဖို့ရန် လုံးဝ ကင်းဝေးလျက် ရှိနေသည့်အတွက် ဖေတင်မှာ တွေးရင်းတွေးရင်း ကြက်သီးထမိပြီး အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၍ နေမိလေတော့၏။

ထိုအခိုက်တွင် ထိပ်တင်ဆွေသည် စားပွဲတင်ဗန်းကလေး တစ်ခုပေါ် တွင် ကော်ဖီတစ်ပန်းကန် တင်၍ ယူလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင် အအေးမိမှာ စိုးလို့ ကော်ဖီပူပူနွေးနွေး ဖျော်လာတာ”

“မင်း ဘယ်သူက ခိုင်းသလဲ”

“ဒါဖြင့် ပြန်ပြီး သိမ်းသွားရမလား”

ကော်ဖီမှာ ပူပူနွေးနွေး ဖျော်လာသည့်အလျောက် အငွေ့ တထောင်း ထောင်း ထလျက်ရှိလေရာ သင်းယုံသော ကော်ဖီရနံ့သည် ဖေတင်၏ နှာဝကို တိုးဝှေ့ လာသဖြင့် ဖေတင်မှာ အလိုလို ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ လာလေ၏။

“ကော်ဖီကို ထားလိုက်၊ မင်းကိုတော့ အလိုမရှိဘူး”

ထိပ်တင်ဆွေသည် ကော်ဖီကို ချထားပြီး ပြန်၍ လှည့်သွားမည် ပြုပြီး မှ ဖေတင့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဘာခိုင်းစရာ ရှိပါသေးသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“မင်း လုပ်ချင်တာ ကြည့်ပြီး လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို မိန်းမသားမှ နားလည်တယ်၊ မိန်းမ မရှိရင် အင်မတန် ခက်တာပဲ”

“မိန်းမဆိုတာ မရှိရင် ခက်တာထက် ရှိရင် သာပြီး ခက်တယ်၊ ဒီအလုပ် တွေဟာ သူတို့လုပ်ဖို့ အလုပ်တွေ ဆိုတာတော့ဖြင့် မငြင်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်လောက်နဲ့ မကျေနပ်ကြဘဲ နယ်ချဲ့ပြီး လာတတ်တာက ပိုပြီး ဆိုးနေတယ်”

ထိပ်တင်ဆွေသည် ထိုစကားကို မကြားရသကဲ့သို့ အဝတ်စတစ်ခုကို ယူပြီးလျှင် အိမ်ခန်းတွင်းရှိ ဖုန်တင်လျက် ပင့်ကူအိမ် ယှက်သန်းနေသော အရာ ဝတ္ထုများကို လိုက်လံ ပွတ်သပ် သုတ်သင် ခါချလေ၏။ ထို့နောက် စာအုပ်စင်သို့ သွားရောက်ကာ စာအုပ်များကို ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ရင်း-

“တစ်အိမ်လုံးဟာ ရှုပ်ပွေနေတာပဲ၊ ရှင့်လိုလူမျိုးမို့ နေတတ်တယ်၊ ကျွန်မ သာ ဆိုရင် မနေနိုင်ဘူး”

ဟု ဆိုလေ၏။

“နေပါလို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတားခဲ့ပါဘူး၊ မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့ မြန်မြန်ထွက်သွားအောင် လုပ်ရပါ့မလဲ ဆိုတာပဲ ကျုပ် အကြံအိုက်နေတာ”

ဖေတင်သည် ထိုသို့ ပြောဆိုလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်နေလိုက်ပြန် လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်သည့်အလျောက် အပြင်လောက ဓာတ်ကြီးမှာ မီးခိုးမှိုင်းကြီး ကျရောက်လာသကဲ့သို့ မှိုင်းမှောင်စ ပြု၍ လာကာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းပုတ်သံများမှတစ်ပါး လောကဓာတ် ကြီးမှာ တစ်ခုလုံး အသက်ကင်းမဲ့နေသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဖွယ်လည်း မရှိဘဲ တွေးတောကြောက်ရွံ့စရာပင် ကောင်း၍ နေလေတော့၏။

ထိုညအဖို့ကား မိန်းမပျိုအား မိမိ၏ အိမ်တွင် နေခွင့်ပြုရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။ ထိုသို့ မည်းမှောင်နေသည့် အထဲတွင် မိမိကိုယ် တိုင်လည်း မသွားလို့။ မိန်းမပျိုအားလည်း မိမိစိတ်ထဲက မည်သို့ပင် သွားစေ လိုကာမူ သွားခိုင်း၍ မဖြစ်နိုင်။ သို့ဖြစ်ရကား မိန်းမကို လွန်စွာ မုန်းတီးစိတ်နှာ

ထားသူ တစ်ယောက်မှာ ထိုလူမျိုးကို မဆိုထားဘိ၊ အခြားသူများသည်ပင် ပြုလုပ်ရန် နောက်တွန့်သော အလုပ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ရန် သာလျှင် ရှိ၍ နေလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဖေတင်သည် စိတ်ကို လျှော့လိုက်သည့် အမှုအရာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်မည် အလုပ်တွင် ရေစပ်နားမှ လှုပ်ရှားသော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေရာ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဒုက္ခရောက်နေသည့် အခိုက်တွင် ဝိဇ္ဇာ-တပည့် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်၍ သွားလေ၏။ သို့အားဖြင့် ဖေတင်သည် မိမိ ကြားရသည့် အသံမှာ လူသံသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိ၏။ ယခုကဲ့သို့ သော အချိန်အခါမျိုးတွင် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် လမ်းမှား၍ ရောက်လာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု တွေးမိလျက် ဘယ်ကဲ့သို့သော လူမျိုးပင် ဖြစ်စေကာမူ လုံးဝ အားကိုးဖော် အားကိုးဖက် ကင်းမဲ့ခြင်းထက် ဤသူကို အဖော်ပြုလုပ်ခြင်းက တော်ပေလိမ့်မည်ဟု နှလုံးပြုကာ ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ ဆင်း၍ ပြေးသွားလေ၏။

“ဟေး.... ဟိုရှေ့က လူလားဗျို့”

ကျောက်ခဲများပေါ်၌ နင်း၍ လျှောက်သွားသော ခြေသံမှာ ရပ်၍ သွားပြီးလျှင် “ဗျို့... ဗျို့” ဟု မှောင်ထဲမှ အသံထွက်၍ လာလေ၏။

ပြန်၍ထူးသော အသံမှာ များစွာ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ မရှိလှချေ။ သို့ရာတွင် ဖေတင်သည် ထိုအချက်ကို ဂရုစိုက်၍ မနေနိုင်ဘဲ-

“ဒီကို တစ်ဆိတ်လောက် လာစမ်းဗျို့”

ဟု အော်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“မှောင်လိုက်တာ မည်းလို့၊ ဘယ်အထဲကလဲဗျို့”

“ဒီကဗျို့... ဒီက၊ ကျုပ် အော်နေတယ်၊ အသံမှန်းပြီး လာခဲ့”

အတန်ကြာသောအခါ နီးကပ်လာသော ခြေသံများကို ကြားရပြီး နောက်မှောင်ထဲမှ ခပ်မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်၍ လာလေ၏။ နီးသည်ထက် နီး၍ လာသောအခါ ထိုလူမှာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် သူ့မျက်နှာတွင် ကောက်ရိုးပြတ်ကဲ့သို့ မုတ်ဆိတ်မွေး စုံပြုပြု ထွက်နေပြီးလျှင် စုတ်ပြတ်နေသော လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ကာ ယိမ်းယိုင်၍ လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုသူအနီးသို့ ရောက်မလာမီ ထိုသူ၏ ကိုယ်မှ ကင်္ဂေနံသည် ဖေတင်၏ နှာခေါင်းကို ဦးစွာ လာရောက် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ၎င်း၏ ဦးခေါင်းကို ညစ်နွမ်း

နေသော အဝတ်တစ်ထည်နှင့် ခေါင်းပေါင်းကဲ့သို့ ရစ်ပတ်ထားသည်မှာ နဖူး တစ်ခုလုံး အုပ်နေရကား နဖူးကို မမြင်ရဘဲ နီရဲနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုသာ မြင်ရလေ၏။

ထိုသူမှာထိုအရပ်တွင်ကင်္ဘော်တိုးတုတ်ဟုထင်ရှားသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဖေတင်မှာထိုအကြောင်းကိုမသိပေ။ သိသည့်တိုင်အောင်လည်း ထိုအကြောင်းကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားချေ။ ထိပ်တင်ဆွေအတွက် အဝတ်အစား ရရှိနိုင်ရန် ထိုသူအား မြို့ပေါ်သို့ လွှတ်ဖို့လောက်သာလျှင် ရည်ရွယ်ချက် ရှိပေ၏။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားကို အလုပ်တစ်ခု ပေးမယ်၊ လုပ်မလား”

“ဘယ်အလုပ်မျိုးလဲ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ တခြား အလုပ် ဆိုရင်လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်အလုပ်တော့ အမြဲ ကန်တော့ခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျားအတွက် ပိုက်ဆံရမှာပေါ့၊ အခု ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားမလဲ ဆိုတာတော့ မမေးနဲ့၊ ကျုပ် သွားချင်ရာ နေ့နေ့ညည လျှောက်သွားနေတာပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျိုက္ခမိကို သွားပြီး ဘန်ဂလိုကို စာတစ်စောင် သွားပေးစေချင်တယ်”

“ဒါလောက်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် ဘယ်လောက် ရမှာလဲ”

“အခု နှစ်ကျပ် ပေးမယ်၊ ပြန်လာတော့လည်း ပေးဦးမယ်”

ဘိုးတုတ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေရရှိမည်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက် အံ့ဩသွားသော်လည်း မိမိအား အလုပ်ပေးသူမှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စရှိသောကြောင့်သာ ဤမျှ လွယ်လင့်တကူ ပေးခြင်း ဖြစ်ဟန်တူရာ ပို၍ တောင်းလျှင်လည်း ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု ရိပ်မိသဖြင့်-

“အားလုံး ငါးကျပ် လုပ်လေ၊ အသွားအတွက် စရန် သုံးကျပ် ပေးလိုက် ပါလား”

ဟု တောင်းလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကိစ္စကိုသာ ချောချောမောမော ပြီးအောင် လုပ်၊ ကျုပ် ကျေနပ်ရင် ဒီမျှမက ထပ်ပြီး ရဦးမယ်”

ဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ ခပ်မြန်မြန် သွားလေ၏။

ထိပ်တင်ဆွေသည် တံခါးဝမှ ရပ်၍ ကြည့်နေကာ ဖေတင် ပြန်၍ လာရာ တွင် “ဘယ်သူ့ တွေ့နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်သူလည်း မသိဘူး၊ သိနေစရာ မလိုဘူး၊ သူ့ကို ကျိုက္ခမိ ဗိုလ်တဲ ကို လွှတ်ပြီး အဝတ်အစား ယူခိုင်းရမယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီ သွားပြီး ဘယ်လို ပြောခိုင်း မလဲ”

ထိပ်တင်ဆွေသည် သဘောမကျသကဲ့သို့ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေပြီးနောက်-

“ဗိုလ်တဲကိုတော့ မလွှတ်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်မအကြောင်းကို အကုန် သိကုန်မယ်၊ ကျွန်မ လိုချင်တာက လုံချည်တစ်ထည်၊ အကျိုတစ်ထည်ပဲ၊ သို့ပေမယ့် ဘော်လီလည်း ပါမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ မြို့ပေါ်ကပဲ အထည်ဆိုင် တစ်ခုခုက ဝယ်ခိုင်း စေချင်တယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ဖေတင်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားနေပြီးမှ-

“ဒီအကြံ ကောင်းတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ မှာလိုက်မယ်”

ဟု ပြောနေစဉ်ပင် ထိပ်တင်ဆွေက-

“မြန်မြန်သာ ခိုင်းပါတော့၊ အပြင်မှာ အေးတယ်”

ဟု ဆို၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ဖေတင်လည်း ဘိုးတုတ်ထံ ပြန်၍ သွားလေ၏။

“ဒီမှာ.. ခင်ဗျားကို စာမပေးလိုက်တော့ဘူး၊ မြို့ပေါ်ကိုသာ သွားပြီး မိန်းမလုံချည် တစ်ထည်၊ အကျိုတစ်ထည်၊ ဘော်လီတစ်ထည် ဝယ်ပြီး မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ပါ”

“မိန်းမလုံချည် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ၊ ဆရာမိန်းမဖို့လား”

“ဘယ်သူ့မိန်းမဖြစ်ဖြစ် မေးမနေနဲ့၊ ခိုင်းတာကို လုပ်မလား ပြော”

“စိတ်ချပါ၊ လုပ်ပါ့မယ်၊ ပိုက်ဆံကော”

ဖေတင်သည် တစ်ဆယ်တန် တစ်ချပ်နှင့် ငွေသုံးကျပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး နောက် ပေးမည်ဟု လက်လှမ်းပြီးမှ ဘိုးတုတ်၏ လက်ထဲသို့ မထည့်သေးဘဲ-

“ခင်ဗျား မြန်မြန်ပြန်ပြီး ရောက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

“အလွန်ဆုံး အသွား တစ်နာရီ၊ အပြန် တစ်နာရီပေါ့”

“ခင်ဗျား လမ်းမှာ ကဇော်ဆိုင် ဝင်ပြီး သောက်ဦးမှာလား”

“ကျုပ် ဒီအလုပ်မျိုး ဝါသနာ မပါပါဘူး၊ ကိစ္စ အရင်ပြီးအောင် လုပ်ပြီးမှ ကျုပ် ဝါသနာပါတာ ကျုပ် လုပ်တတ်တာပဲ”

“ကိုင်း... ရော့၊ ဒါက ခင်ဗျားဖို့ သုံးကျပ်၊ ဟောဒါက အဝတ်အစား ဝယ်ဖို့၊ မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်သာ လာခဲ့”

ဖေတင်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသော ဘိုးတုတ်ကို ကြည့်နေပြီး နောက် မှောင်ထဲတွင် လူသဏ္ဍာန် ပျောက်သွား၍ ခြေသံများကိုသာ နားစိုက် ထောင်နေရာက မိမိ၏ စေတမန်ကို စိတ်မှ ချရပါ့မလားဟု စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေ မိလေ၏။ သို့ရာတွင် အခြား မည်သူမျှ ခိုင်းစရာ မရှိရကား သူ ပြန်လာလျှင်လည်း ရမည်၊ မပြန်လာလျှင်လည်း ကံပဲဟု နှလုံးပြုကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထိပ်တင်ဆွေသည် စာအုပ်များကို ဖုန်သုတ်ကာ စာတစ်အုပ်ကို လှန်လှော့ ၍ နေ၏။ ဖေတင်မှာ မိမိ၏ စာအုပ်များကို အခြားသူ ကိုင်တွယ်နေခြင်းကို များစွာ မနှစ်သက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

“စာအုပ်ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဖတ်ချင်လည်း ကောင်းကောင်း ယူပြီး ဖတ်၊ မဖတ်ချင်လည်း ကျကျနန ပြန်ထားပါ၊ မွေနှောက်နေတာ မကြိုက်ဘူး”

“ကျွန်မ အချိန်အားနေလို့ အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ ဘယ်လောက် စောင့်ရ မလဲ”

“နှစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာမယ်လို့ ပြောတယ်”

“သွားရမှာ နီးတဲ့ခရီး မဟုတ်ဘူး၊ သုံးနာရီလည်း ကြာချင် ကြာမယ်၊ လုံးလုံး ပြန်မလာဘဲ နေချင်လည်း နေမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာဘဲ နေရမှာလဲ”

“ရှင် သူ့ကို သိလို့လား၊ ရှင့်အလုပ်ကို လုပ်ပေးရင် ငါးကျပ်သာ သူ ရမယ်၊ ပြန်မလာရင် တစ်ဆယ့်သုံးကျပ်လုံးလုံး ရမယ်”

ဖေတင်သည် ထိပ်တင်ဆွေ ပြောသောစကားမှာ မှန်နေသည်ကို သိရ သဖြင့် စိတ်ပျက်မိကာ-

“တကယ်လို့ သူ ပြန်မလာရင်...”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိပ်တင်ဆွေသည် ပြုံး၍ သွားကာ -

mgyoe.com

“ကဲ... ဆိုပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။

“သွား...သွား၊ မီးဖိုချောင်ထဲ သွားနေချေ။ မင်းကို ကျုပ် နေရာ ပေးထား ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဟု စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ခပ်မာမာ ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မကို အလိုရှိရင် ခေါ်ပါ”

“ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မလိုချင်ဘူး၊ သွားမှာ သွား”

ဖေတင်သည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိသည့်အခါ ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင် ထိုင်၍ ဆေးတံ မီးညှိသောက်ရင်း စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရန် ကြိုးစားလေ ၏။ သို့ရာတွင် စာထဲ၌ စိတ်ကို သွတ်သွင်း၍ မရဘဲ ရှိလေ၏။ အိမ်ထဲတွင် မိန်းမပျို တစ်ယောက် ရှိနေခြင်းသည် မိမိ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်လိုသော အကြောင်းအရာ တို့ကို ပြန်၍ သတိရစေရန် ဖန်တီးသကဲ့သို့ ရှိနေပေ၏။

ဖေတင်၏ ပထမရည်းစား မြကြည်မှာ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိဘဲပေါ်ကြော့နေတတ်သူလူချောချော ကြမ်းပိုးတစ်ယောက်နှင့် ထွက်ပြေးခဲ့၏။ ထိုဝေဒနာကို ဖေတင်မှာ ၂ နှစ်နီးပါးမျှ ကုသခဲ့ရ၏။

ဒုတိယရည်းစား လှမေမှာ လက်ထပ်ရန် အသေအချာ ရက်ပိုင်းဖြတ်၍ ပြီးသည့်အခါမှ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကပင် မြကြည်ကဲ့သို့ ပြုမူသွားလေ ၏။ သို့ရာတွင် မြကြည်နှင့် မတူသည့် တစ်ချက်မှာ လှမေ ယူသူသည် ဖေတင် ထက် ဥစ္စာပစ္စည်း ရှိ၍ အလုပ်အကိုင် မရှိ၊ မိဘပိုက်ဆံ ဖြုန်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဖေတင်၏ ရည်းစားများကို ၎င်းလောက်မှ ပိုက်ဆံ မရှိသူ ကလည်း ရ၍ ပိုက်ဆံရှိသူကလည်း သုတ်၍ ပြေးလေရာ မိန်းမတို့၏ မေတ္တာ သည် အဘယ်သော ဗဟိုချက်မတွင် တည်ရှိသည်ကို ဖေတင်မှာ စဉ်းစား၍ မရနိုင် ဘဲ မိမိတစ်သက်တွင် အဘယ်မိန်းမကိုမျှ မချစ် မနှစ်သက်တော့ပြီဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ကာ ကင်းဝေးရာ ဤအရပ် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ရောက်ရှိလာ ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်း အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရတော့မည်ဟု ဝမ်းမျှ မသာရ သေးမီ မိန်းမတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့နေရပြန်ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူ တွေ့ရသော မိန်းကလေးမှာ မြကြည်နှင့် လှမေတို့နှင့် တွေ့ရသည့် အတွေ့မျိုးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ သာမန်အားဖြင့် တွေ့ကြုံ ဝင်တိုးခြင်း ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏ အပေါ်၌ မိမိ၏ စိတ်သည် မည်သို့မျှ မဖောက်ပြန်နိုင်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

မိန်းမမှန်လျှင် မုန်းမည် ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်မှာ မယိမ်းမယိုင်ဘဲ ရှိသည့် အလျောက် ထိပ်တင်ဆွေအပေါ်၌ မုန်းတီးမိ၏။ ထိပ်တင်ဆွေကလည်း မိမိ အပေါ်တွင် မိမိ စိတ်ထားသကဲ့သို့ ထားရှိပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။ သို့ရာတွင် ထိပ်တင်ဆွေအား မိမိသည် ကြာကြာ မုန်းနေရန် မလို၊ ကြာကြာ တွေ့မြင်နေရန် အကြောင်းလည်း မရှိ။ ကင်္ဘောဘိုးတုတ် ပြန်၍လာလျှင် အမြန်ဆုံး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးရမည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားလေ၏။

“ဟေ့... အိမ်ထဲမှာ သီချင်း မဆိုနဲ့”

ဟု ဖေတင်သည် လှမ်း၍ အော်လေ၏။

မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထိပ်တင်ဆွေ၏ သီချင်းသံသည် တိတ်၍ သွားကာ တံခါးဖွင့်သံကို ကြားရပြီးနောက် လူရောက်၍ လာလေ၏။

“ကျွန်မကို ခေါ်ပါသလားရှင်”

“မခေါ်ဘူး၊ သွား”

ထိပ်တင်ဆွေသည် ပြန်၍ လှည့်သွားမည် ပြုပြီးမှ-

“ရှင် ဘယ်အချိန် ထမင်းစားသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“ဘယ်အချိန် စားစား မင်းအလုပ် ဘာရှိသလဲ”

“ရှင် ညစာလည်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း မစားရ သေးဘူး၊ နောက်ဖေး ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ကြက်ဥ၊ ငါးသေတ္တာ၊ ဝက်အူချောင်းနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တချို့ ရှိနေသေးတာ တွေ့ရလို့ စားမယ်ဆိုရင် ထမင်း ချက် လိုက်မယ်”

ဖေတင်သည် ထိုအခါမှ မိမိ ညစာ မစားရသေးသည်ကို သတိရလေ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် မိမိအား မျက်နှာလို မျက်နှာရ ပြုလုပ်လို၍ ထမင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးရန် ကြံစည်ခြင်းလေလော ဟူ၍လည်း ယုံမှားမိလေ၏။

“မင်းကို ဒီမှာ ကြာကြာထားစေချင်လို့ အချက်အပြုတ်နဲ့ များတာလား၊ ဒီလိုနဲ့ မရဘူး၊ မင်းဖို့ အဝတ်အစား ရောက်လာရင် ချက်ချင်း သွားရမှာပဲ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ အထပ်ထပ် ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူကြီးဟာ တော်တော်နဲ့ မရောက်နိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်မ ချက်လိုက်ရင် မကြာပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ကောင်းပြီ”

ဟု ဖေတင်က ဆိုလိုက်သည့်အတွက် ထိပ်တင်ဆွေလည်း ကျေနပ်ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာဖြင့် အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပြန်၍ ဝင်သွားလေ၏။

ဖေတင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း နဖူးပေါ် လက်တင်ကာ စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေမိလေ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစား စိတ်ကူးနေရာတွင် ယခု မိမိ ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းလှသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ကျရောက်နေသည်ကို သိရပေတော့၏။

ယခုအဖြစ် အလုံးစုံကို မဆိုထားဘိ၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲက မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် မိမိနှင့် မတန်အောင် ကြီးမားသော ဘောင်းဘီပွကြီးကို ဝတ်လျက် ယောက်ျားလို ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို မြင်ရခြင်းသည်ပင်လျှင် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာအတော်ကောင်း၍ နေပေတော့၏။ သို့ရာတွင် ဖေတင်မှာ မရယ်နိုင်ရှာပေ။ မိမိတစ်သက်တွင် ‘မ’ တည်းဟူသော သတ္တဝါတစ်မျိုးနှင့် လုံးဝ မဆက်ဆံတော့ပါဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးမှ အိမ်ပေါ်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား လက်ခံထားရခြင်းကို မခံချိ မခံသာ ရှိနေလေ၏။ အချိန်မှာလည်း စော၍ နေသေးရာ ကင်္ဘောဘိုးတုတ် ပြန်လာသည့် တိုင်အောင် စောင့်နေရမည်မှာ အတော် ကြာမြင့်လေဦးမည် ဖြစ်သဖြင့် ဤအချိန်အထိတော့ဖြင့် မိမိ၏ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို ခံနေရပေတော့မည်ဟု နှလုံးပြုလိုက်ရရှာလေ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေခိုက်တွင် မီးဖိုချောင်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သည့် ဟင်းနံ့သည် ဖေတင်အား ချက်ချင်းပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ လေစေလေတော့၏။ ဖေတင်သည် ထိုအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့် နေ့မှစ၍ ကျကျနန စားရ သောက်ရခဲ့သည် ဟူ၍ မရှိ။ ဖြစ်သလိုနှင့် ပြီးသည့်ပြင် ထမင်းစားပြီးသည့် အခါ၌လည်း ဆေးကြောသုတ်သင်သည့် အလုပ်ကို ကြီးလှသော တာဝန်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်မှတ်ကာ ပန်းကန်ပြားများကို ဆေးကြောသည် မရှိဘဲ

ပေပေရေရေနှင့် တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ် ထိုး၍ ထားကာ လိုသည့်အခါကျမှ အနည်းငယ် ဆေးကြော၍ ထည့်ပြီး စားလေ့ရှိရာ ယခုသန့်သန့်ပြန်ပြန် အခံသား စားရမည့် အရေးကို တွေးမိသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သကဲ့သို့ ရှိသွားမိလေ၏။ ထို့နောက်မှ မိမိ၏ စိတ်ကျေနပ်ခြင်းသည် ထိပ်တင်ဆွေ ရှိခြင်းကို နှစ်သက်ထောက်ခံရာ ရောက်ရှိနေခြင်းကို စဉ်းစားမိ၍ ထိုစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ကာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိပ်တင်ဆွေအား ကြာကြာမထားနိုင်၊ အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားနိုင် စေရန် ပြုလုပ်မည်ဟု စိတ်ကို တင်းထားလိုက်ရလေ၏။

ထိုခဏတွင်ပင် ထိပ်တင်ဆွေသည် ထမင်းဟင်းများကို ပြင်ကာ လင်ပန်းတစ်ချပ်ဖြင့် သယ်ယူ၍ လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟေ့... ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် စားဖို့ လုပ်လာသလဲ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်စားဖို့ပေါ့”

“ဘာလဲ မင်းက ထမင်းလက်ဆုံ စားရအောင် ဆိုပြီး အခုကတည်းက မောင်ပိုင် လုပ်နေတာလား၊ မင်းဖို့ နောက်ဖေးမှာ သွားစားချေ”

ထိပ်တင်ဆွေသည် သဘောကျသွားပြီး ရယ်မောနေပြီးမှ-

“ကျွန်မက ရှင်တစ်ယောက်တည်း စားရမှာ ပျင်းနေမလားလို့ပါရှင်၊ အတူတူ မစားချင်ရင် သဘောအတိုင်းပါပဲ”

ဟု ပြောပြပြီး ဖေတင် စားရန်အတွက် စားပွဲပေါ်တွင် ပြုပြင်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်၍ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ဖေတင်သည် မိမိအလိုမရှိသော မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက်က ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည့် ထမင်း ဟင်းကို စားရန် စိတ်ထဲတွင် နှောင့်နှေး လေးကန်ခြင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ဆာလောင်နေခြင်းကြောင့် ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်လိုက်ရာတွင် မိမိ ဝယ်ယူသိုမှီးထားသည့် ဟင်းလျာမှာ ဘာမျှအမည်မများလှသော်လည်း ချက်ပြုတ်ထားသည့် စားသောက်စရာများမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိ၍ ဟင်းခွက်များ စုံစုံလင်လင် ရှိလှသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အကယ်၍သာ ဖေတင်သည် မိန်းမ မုန်းတီးသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ထိပ်တင်ဆွေအား များစွာ ချီးမွမ်းမိမည် ဖြစ်၏။ ယခုမူကား ထိပ်တင်ဆွေ၏ မိန်းမအင်္ဂါလက္ခဏာနှင့် ဝိသသည်ကို သိရသည့်အတွက် သာ၍ပင် မုန်းတီးလိုသော စိတ်ကိုသာလျှင် သွတ်သွင်းမိလေ၏။ သို့နှင့် ထမင်းကို စားလိုက်ပြန်

သောအခါ ဤကဲ့သို့ အရသာရှိစွာ ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းလျာကို မိမိ မစားရ သည်မှာ အတော်ပင် ကြာခဲ့ပြီဟု သိရှိရလျက် မြိန်ရှက်စွာ စားမိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကဇော်ဘိုးတုတ်မှာ ကျိုက္ခမိသို့မရောက်ရှိဘဲ လမ်းခုလတ် ရှိ ကဇော်ဆိုင်တွင် စိန်ဗေဒါကို အားကျမခံ ကဇော်ဆိုင်းတီးလျက် ရှိနေလေ တော့၏။ ဘိုးတုတ်မှာ ကဇော်ဆိုင်ကို မြင်လျှင် မဝင်ရ မနေနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား မိမိကိစ္စကို အရေးမထားဘဲ ပါသမျှ ပိုက်ဆံကုန်သည့် တိုင်အောင် သော်လည်းကောင်း၊ မသောက်နိုင်၍ မူးလဲနေသည်အထိ သော်လည်းကောင်း လေတများများ၊ စကားတဖောင်ဖောင်ဖြင့် သောက်စားမူးယစ်လေ့ ရှိသည်ဖြစ် ရာ ယခုမူ အိတ်ထဲတွင် ငွေစကလေး တချွင်ချွင်နှင့် နေရကား မိမိတစ်ဦးတည်း သာလျှင် သောက်စား မနေသေးဘဲ အပေါင်းအသင်းများကို အတင်းအဓမ္မ ဆွဲလွဲ ခေါ်ငင်ကာ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ကြီး စားသောက်၍ နေမိလေတော့၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဘိုးတုတ်မှာ ထိုညအဖို့တွင် ကျိုက္ခမိသို့ ရောက်မှ ရောက် နိုင်ပါတော့မည်လားဟု ယုံမှားဖွယ် ရှိပေ၏။ အကြောင်းမှာ ဘိုးတုတ်မှာ အတော် ပင် မူးယစ်နေပြီဖြစ်ရာ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသည့် အပြင် ယခုအချိန်မှ သွားရောက်မည် ဆိုပါကလည်း အလိုရှိသော ပစ္စည်း ရောင်းချ သည့် ဆိုင်များမှာ ပိတ်ထားပြီ ဖြစ်သည်ကိုသာလျှင် တွေ့ရှိရတော့မည်သာလျှင် ရှိပေတော့၏။

(၃)

ဘိုးတုတ်သည် ပုလင်းများ ဝိုင်းစီလျက် တိုင်းပြည်ကြီး တည်၍ နေလေတော့၏။

“မင်းကြီးများ”

“ဖယား”

ဟု အခြားသော ကဇော်သမား အဖော်များတို့က ညာဝါးသည့် လေသံ နှင့် ထူးကြလေ၏။

“ဟဲ့.. ဟဲ့... ဟဲ့၊ ငါ ကိုယ်တော်မြတ် အလွန်တရာမှ ပျော်တော်မူတယ်”

“မှန်လှပါ ကိုယ်တော်၊ ဆွမ်းခံ မကြွသေးဘူးလား ဘုရား”

“ဟဲ့... ဆွမ်းခံတဲ့ ကိုယ်တော် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဘုရင်... ရှင်ဘုရင်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘုရား ကျွန်တော်ကလည်း နန်းရင်းဝန်ပေါ့ ဘုရား”

“မောင်မင်း၊ ဘယ်တုန်းက နန်းရင်းဝန် ဖြစ်လာတာလဲ”

“မှန်လှပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးမိန်းမက မြောက်ပင့်ပေးတာနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး

ကြီးလည်း နန်းရင်းဝန် ဖြစ်လာကြောင်းပါ ဘုရား”

“ခွေးမသား”

ဟု ဆိုကာ ဘိုးတုတ်သည် ရယ်မောလျက် ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန် လိုက်ရာ နန်းရင်းဝန် ကဇော်သမားမှာ ခွေးခြေပေါ်မှ ကားရားကျ၍ သွားသဖြင့် အားရပါးရ ထပ်၍ ရယ်မိလေ၏။

လဲကျသွားသော ကဇော်သမားမှာ မြေပေါ်မှ ရုတ်တရက် မထသေးဘဲ နှပ်ကို ရွတ်ဗတ်နှင့် ညှစ်လိုက်ပြီးနောက်-

“ချမ်းသာပေးတော်မူပါ ဘုရား၊ ဟမယ်မင်း... အကြံရခက်လေသနော်၊ သန်လျက်တော် ယူတဲ့ သူခိုး... ဟိုး... ဟိုးရယ်က သူ၏ အမျိုးကို ထုတ်ဖော်လို့ ဟရမှာဖြင့် ဓား ကုပ်ပေါ်မှာ... ဝဲ အဲ တဲ့ အယ်၊ အို... ဝန်မင်းရဲ့ ဓား... ကုပ်ပေါ်မှာ... ဝဲ...”

ဟု ငိုချင်းချပြီး ဘိုးတုတ်က ငိုချင်းဆိုင်းတီးအပေးတွင် ဝမ်းသာအားရ ထ၍ ကပြလိုက်ရာ တဝါးဝါးနှင့် ဖြစ်နေကြတော့လေ၏။

ထိုသို့ဘိုးတုတ်သည် အပျော်ကြီး ပျော်ကာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်၍ နေသည် ကို မသိရှာသော ဖေတင်မှာ ထမင်းစားနေရာက နာရီကို ကြည့်ပြီးနောက် အချိန် အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဘိုးတုတ် ပြန်၍ ရောက်လာတော့မည်။ ယခုလမ်းတွင် ပြန်၍ လာလျက် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ မကြာမီပင် အိမ်ပေါ်တွင် ရှိနေ သော မိန်းမပျိုအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ခံရခြင်းမှ ကင်းဝေးရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်၍ နေမိလေတော့၏။

ဖေတင်သည် စားသောက် ပြီးစီးသည့်အခါ စားပွဲမှ ထ၍ အိမ်ဝတွင် ရပ်လျက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်ကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ရင်း ခြေသံကို သာ နားစွင့်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် အပြင်မှ လာသော ခြေသံ မကြားရဘဲ မိမိ နောက် နားမှ ကပ်လာသည့် ခြေသံကိုသာ ကြားရသဖြင့် ရုတ်တရက် လှည့်၍ ကြည့်လိုက် လေ၏။

ထိပ်တင်ဆွေသည် ဖေတင်၏ နောက်နားမှ ပြုံးပြုံးကလေး လုပ်ပြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖေတင်က-

“မင်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပြီးအောင် လုပ်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ စားပွဲရှင်းပြီး ပန်းကန်တွေလည်း ဆေးကြောထားလိုက် ပြီးပါပြီ”

“ပြီးရင်လည်း မင်းကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နေရာ ပေးထားတယ် မဟုတ် လား၊ ဒီမှာ မင်း လာစရာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“ကျွန်မ မေးစရာကလေး တစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“မနက်ကို ဘယ်အချိန် လက်ဖက်ရည် သောက်တတ်သလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့”

“မနက်အတွက် မင်း လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေဖို့ မလိုဘူး”

“ဘာပြုလို့ မလိုတာလဲရှင်”

“မနက်အထိ မင်း နေရတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တော်တော်ကြာရင် မင်း ပြန်ရတော့မှာပဲ”

ထိပ်တင်ဆွေသည် ရယ်စရာ ကောင်းသကဲ့သို့ မျက်နှာထား ပြုံးစိစိ လုပ်လျက်-

“ရှင်က ဟိုလူကြီး ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

ဟု မေးလေ၏။

“ပြန်လာမှာပေါ့၊ သေသေချာချာ မှာလိုက်တာပဲ”

“အခုအချိန်ကျမှတော့ဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လာလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်လူဟာလည်း လာမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကဇော်ဆိုင် တွေ့ရင် ဝင်ပြီး သောက်နေမယ့် လူမျိုးပဲ”

ဖေတင်သည် ထိပ်တင်ဆွေ ပြောသည့် စကားကို နားထောင်နေပြီး နောက် ဘာမျှ ပြန်၍ မပြောဘဲ ကမ်းနားဘက်ဆီသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်လေ၏။ ကမ်းနားတစ်ခွင်မှာ လမ်းမမြင်ရအောင် မှောင်မည်း၍ နေလျက် လှိုင်းလုံးပုတ်ခတ်သည့် ရေသံများသာလျှင် တဟဲဟဲ ရှိကြရာ ပင်လယ်သရဲကြီးများ အော်၍ နေကြလေသလားဟု အောက်မေ့ရလေ၏။

ဤနေရာနှင့် ကျိုက္ခမီ လမ်းခရီးမှာလည်း လွန်စွာ မကောင်းရကား မိမိ ခိုင်းစေလိုက်သော သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကာ ပါးစပ်ကြီးများ ဖြ၍ အော်ဟစ်နေကြသည့် ရေသရဲတို့၏ အစာအဖြစ်ဖြင့် လိမ့်ကျ နစ်မြုပ်သွားလေပြီလားဟု တွေးတော စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာလေ၏။ သို့ဖြစ်သည့်အတွက် အပြန်လမ်းခရီး ကြမ်းသည့်အတွက် ကျိုက္ခမီတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှ လာလိမ့်မည်လားဟု စနောင့်စနင်းလည်း ဖြစ်မိလေ၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလူကြီး ပြန်ပြီး လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်သလဲ”

“ရှင်မှ တကယ် မသွားခိုင်းဘဲနဲ့ သွားပါ့မလား”

“အလို.. ကျုပ်က မင်းကို အိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားချင်တယ်များ အောက်မေ့ နေသလား၊ ကျုပ်လို မိန်းမဆိုရင် အင်မတန် မုန်းတီးရွံရှာတဲ့ လူတစ်ယောက်က အခုလိုများ စိတ်ကူးမယ်လို့ ထင်တာ အံ့ပါရဲ့”

“နားထောင်ပါဦးလေ၊ ဒါလောက်တောင်လည်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန် ပြူး ဖြစ်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မကသာ မျက်လုံးပြူးစရာပါ”

“မင်းက ဘာလို့ မျက်လုံးပြူးနေရမှာလဲ”

“ဪ...ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ လူသူမနီးတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်ခုတည်းမှာ ညကြီးသန်းခေါင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားရှိတဲ့ အခန်းထဲ ရောက်နေရတယ် ဆိုတော့ ကျွန်မ မကြောက်ရပေဘူးလားရှင်။ ရှင်တို့ ယောက်ျား များဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ကြုံလာရင် ဘာမျှ မမြင်ဘဲ ဆင်ကန်းတောတိုး နွားသိုး လူပျိုလှည့်သလို ဖြစ်တတ်ကြတာပဲ ရှင်”

“ဒါကတော့ မင်းသိတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောနေတာပဲကို၊ ကျုပ်ကို သူတို့နဲ့ နှိုင်းလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ရှင် ရဟန္တာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် နွားလား”

ဖေတင်မှာ ဖြေရမည်ကိုပင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီးမှ ‘မဟုတ်ဘူး’ ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှင်ဟာ ရဟန္တာလည်း မဟုတ်၊ နွားလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဟာပဲ၊ ဒါမျိုးနဲ့ ကြုံလာရင် ရဟန္တာတောင် ဈာန်လျှော့ပြီး ခေါင်းတုံးပြောင်နဲ့ ခေါင်းပေါင်းစ ရှည်ရှည် ကလေး ချရသေးတာ၊ ရှင်လို မိန်းမ မုန်းတယ်လို့ ပါးစပ်က ဒါလောက် ပြောနေ တဲ့ လူကို ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချရပါ့မလဲ”

“မင်း ကျုပ်ကို စိတ်မချဘူးဆိုရင် စိတ်ချရအောင် လုပ်ပြရတော့မှာပေါ့၊ စောစောကတော့ မင်းအပေါ်မှာ လူချင်းစာနာတဲ့ စိတ်နဲ့ ချက်ချင်း နှင်ထုတ် မပစ်ခဲ့မိတာ၊ အခုတော့ မင်း ဒီလို ပြောတော့ ကျုပ်က အကြောင်းပြရလိမ့်မယ်”

“ရှင် တကယ် မလုပ်ရဲပါဘူး”

“လုပ်ရဲတယ်၊ မလုပ်ရဲတယ် ပြရမလား”

ထိုအခါမှ ထိပ်တင်ဆွေ၏ စိတ်တွင် ဖေတင်သည် တကယ်ပင် ၎င်း၏ စကားအတိုင်း လုပ်မည် အမှန်ဖြစ်သည်ကို တွေးမိကာ-

“ကျွန်မ စကား ကျွန်မ ပြန်ပြီး ကျွန်မ ရုပ်သိမ်းပါတယ်၊ ကျွန်မ တမင် ပြောချင်လို့ ပြောရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဒီည ဒီမှာ အိပ်ရမှာ ဖြစ်နေရင် စိတ်ချရပါ့မလား ဆိုတာ သိရအောင် ရှင့်စိတ် ခိုင်၊ မခိုင် သိချင်လို့ စမ်းကြည့်တဲ့ သဘောနဲ့ တမင် ပြောနေတာပါရှင်၊ ရှင်ဟာ တကယ်ကို မိန်းမ မုန်းတဲ့ လူပဲနော်”

ဟု ဆိုလေ၏။

“မင်း ကျုပ်ကို စိတ်ချတယ် ဆိုတာ သိရတာ ကျုပ်ဟာ သူတော်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ထောက်ခံရာ ရောက်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီအတွက် မနက်ကျရင် ကျွန်မ ဘယ်အချိန် လာပြီး နှိုးရမလဲ”

ဖေတင်သည် ထိပ်တင်ဆွေ၏ လေသံကို မနှစ်သက်သကဲ့သို့ မျက်စောင်း ထိုးစိုက်၍ ကြည့်နေပြီးမှ-

“စကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စကြီးဟာ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ နေကြလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဖို့ လိုနေတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိစ္စကို မနက်ဖြန်ကျမှပဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ဒီညအဖို့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပူးတွဲကော်မတီ အစည်းအဝေးခေါ်နေဖို့ အချိန် မရှိဘူး၊ အခု ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ အိပ်ရလိမ့်မယ်”

ဖေတင်သည် ဆေးတံကို မီးညှိသောက်ပြီးနောက်-

“မင်း အိပ်တာကတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ဟာ ဧည့်သည်များ တည်းခိုရန် ဆိုတဲ့ အိမ်မျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီအိမ်မှာ ကျုပ်အိပ်တဲ့ ခုတင်တစ်လုံးပဲ ရှိတယ်၊ ဒီခုတင်ပေါ် မင်း အိပ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

“မစော ပြောတာ မှန်တယ်”

ဟု ထိပ်တင်ဆွေက ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်တယ်”

ဟု ဖေတင်က နားမလည်သကဲ့သို့ ပြန်၍ မေးလေ၏။